

НИНА БОЖИДАРОВА

СЕЗОНЪТ НА ИЗЛОЖБИТЕ

chitanka.info

Сега има работа и трябва да се радвам. Скоро свършва сезонът на изложбите. И няма да има нужда от хора, които да пазят, докато другите гледат картини.

Ето онзи с очилата стои твърде дълго пред големия натюрморт в дъното. И се навежда много близко. Трябва да се приближа и, ако прекали с взирането, да му кажа: извинете, господине, не допирайте носа си в платното, нали разбирате, все пак деветнайсти век. Не дай боже, да имате хрема... Разбира се, не казвам нищо такова, само си го мисля. Вторачвам се в гърба на взирация се господин. Той усеща острия ми трениран поглед и му става неприятно да гледа повече. Обръща се и виновно се усмихва. Даже ми кимва. Естествено, на такива и през ум не им минава да крадат картини. И защо аз стоя тук... Ако нещо трябва да бъде откраднато то непременно ще изчезне... Винаги е било така. А аз съм тук, за да мога да живея. Да си купувам биричка и цигарки.

Онази дебелата германка сяда на оградката. Оградката не е за сядане. А е за да не си завират носовете в нарисуваното. Прощавайте госпожо, вдигнете си дебелия задник. О, я, я! Я, разбира се. Ето там, виждате ли, има столче за прекалено изтощени туристи... Туристите са щастливи хора... Откога не съм била туристка... Преди двайсет години, Венеция! О, Венеция, градът на мечтите ми, градът на спомените ми... Градът на живота ми... Беше толкова отдавна и толкова хубаво. И аз имах пътеводител. Имах карта на града. Имах хотел, в който ми се усмихваха и ме наричаха „сенйора“, имах пари, имах до себе си Чезаре...

Ха, тия двете какви са смешни. Ан Мари си била купила едно много прекрасно ренуарово копие в Санкт Петербург. „О, нима? Да, да. В Санкт Петербург било чудесно. Предлага ми да заминем в края на месеца, но тогава ще съм ангажирана...“ Да, зализани, чистички, дами на средна възраст, а роклите им на цветенца струват поне петстотин... има същите и за по петдесет, но тези са за петстотин, усеща се някак си... въпреки че не се вижда... а казват, парите нямали миризма.

На мен за целия този месец я ми дадат хиляда и двеста, я не. Поне хиляда ще дадат. И пак нищо няма да мога да спестя, наем, телефон, сто на госпожата отния етаж...

Къде е тоалетната? Надясно и нагоре по стълбата. Възрастната госпожа отива да пишка. Или може би ѝ се е приискало да си измие

ръцете. Във Венеция аз също ходех да пишкам в музеите. Не знам защо. Просто влезех ли в музей първо отивах в тоалетната. И после спокойно разглеждах, разглеждах... но това бе преди двайсет години.

Остават само още четирийсет минути. Нищо работа. Като си помисля колко по четирийсет са минали, става ми приятно. После ще се кача на двайсет седем и до последната спирка ще си седя и ще гледам през прозореца. Въпреки че там няма нищо ново. Понякога се случват аварии, катастрофи и пожари, но много рядко. Например, наводнение никога не съм виждала. Вкъщи ще изям една голяма порция пържени картофи, а после с биричката ще си запаля цигара. В музея не взимат пушачи. Отначало се криех в клозета за две — три дръпвания, но рискът е твърде голям... Сега пуша само вечер, докато седя в лилавото кресло и чакам синкавата светлина на телевизора да ме приспи. О, колко е хубаво вечер!...

Тълпа японки. Обичам японките. Не разбирам какво казват и това ми харесва. Нито пък по техните плоски лица може да се види как не ме забелязват Те никога не се приближават твърде близко, никога не сядат на оградката, никога не питат къде е тоалетната... Смеят се. Сигурно в Япония няма такива ябълки като на голямата картина в дъното. Във Венеция преди двайсет години също имаше много японки...

Ето го звънецът. Край. Денят свърши. Остава ми автобусът, биричката, цигарата, синкавата светлина на телевизора.

Дами и господа, побързайте!

И те бързат.

А аз гася след тях лампите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.